

За давнини якийсь дикун незнаний

Євген Плужник

За давнини якийсь дикун незнаний,
Жрець і мисливець, воїн і поет,
Колись зробив собі з копитця лани
Від мар нічних надійний амулет.

Коли різьбив невправною рукою
Уламок рогу, чи гадав про те,
Що на дозвіллі працею такою
Свої часи з прийдешніми сплете?

Що десь, в якімсь нечуванім столітті,
Властитель моря і земель шукач,
Конкістадор блукатиме по світі
Під регіт бур і щогли тихий плач

І приведе уламки бригантини
До острова – могили дикунів,
Де змив норд-ост з берегової ріни
Навіть сліди давно минулих днів!

І, вірний звичці золота шукати,
З землі підніме кілька камінців, –
І заблищить той амулет строкатий
В його вітрами пещеній руці!

А цей іспанець, взявши до кишені
Нужденний спадок віри дикуна,
Чи покладав, що в нім первісний геній
На всі віки прийдешні залуна?

Що вже онук його в Кастільї рідній,
Забувши славу славлених подій,
Не раз забуде і державні злидні,
В той амулет втопивши погляд свій...

А далі пройде той дикунський витвір
Десятки рук, кілька країн і міст, –

Такий змістовний у різьбі нехитрій,
Такий безсмертний, як і творчий хист!

Алхімік темний, бакалавр учений,
Пустун маркіз і мудрий антиквар,
Столиці світу, Темзи, Шпре і Сени –
Всім амулет натхне глибоких чар!

А потім десь засне на оксамиті
В музеї тихім, затхлім і нуднім,
Аж доки час докотиться до миті,
Коли поет нахилиться над ним

І, весь в думках, коли вже й слів немає,
Мов попливе якимсь блакитним сном
Кудись туди, де щось його єднає
З тим невідомим темним дикуном!